



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 2/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. januára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 1 T 61/2008 z 27. septembra 2013, uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 To 52/2014 z 9. júla 2014, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 Tdo 14/2015 z 24. júna 2015 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. októbra 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 61/2008 z 27. septembra 2013 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu z 27. septembra 2013“), uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len

„krajský súd“) sp. zn. 2 To 52/2014 z 9. júla 2014 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu z 9. júla 2014“), ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 1 Tdo 14/2015 z 24. júna 2015 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu z 24. júna 2015“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

„Dňa 04. 12. 2006 som bol obvinený zo spáchania tr. činu podvodu podľa § 250 ods. 1 Tr. zákona účinného do 31. 12. 2005 a to uzn. vyšetrovateľa OR PZ Žilina [REDAKOVANÉ] pod sp. zn. ČVS: ORP-408/1-OEK-ZA-2006. Vyšetrovateľ v prípravnom konaní postupoval v rozpore s ustanovením § 213 ods. 1 Tr. poriadku, pretože ma nikdy neupovedomil o úkone, ktorý zamýšľal vykonať v procese vyšetrovania. Až do uzavretia spisu jeho preštudovaním som nemal zvoleného ani ustanoveného advokáta, a tak moje obhajovacie práva som si nemohol naplniť, čím došlo k závažnému porušeniu práv na obhajobu.

Prokurátor dňa 06. 11. 2007 podal na moju osobu obžalobu pod sp. zn. 3 Pv 552/2006 v nezmenenom stave od pôvodného obvinenia a návrhu na podanie obžaloby zo strany vyšetrovateľa.

Samosudca Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 9T/161/2007 dňa 20. 12. 2007 obžalobu odmietol a túto vrátil prokurátorovi na opätovné prešetrenie a rozhodnutie z dôvodu závažného porušenia práva na obhajobu.

Prokurátor a poškodená [REDAKOVANÉ] sa s postupom súdu nestotožnili a voči uzneseniu OS ZA podali sťažnosť.

Krajský súd Žilina obe sťažnosti zamietol a to uznesením. zo dňa 26. 02. 2008 pod sp. zn. 1 To/21/2008-260 s tým, že sa stotožňuje s rozhodnutím Okresného súdu Žilina.

Moju trestnú vec prokurátor vrátil vyšetrovateľovi, aby zopakoval preštudovanie spisu za prítomnosti zvoleného obhajcu [REDAKOVANÉ]. Vyšetrovateľ mal celé prípravné konanie nanovo vyšetrovať, nakoľko som osobne nebol ani na jednom vyšetrovacom úkone, ktorý vykonal. Rovnako tak ani môj zvolený obhajca. Pri výpovediach poškodenej a ňou navrhnutých svedkov ako aj ďalších svedkov, ktorí boli na strane prokuratúry som nebol prítomný, aby som sa mohol kontradiktórnym spôsobom obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. ...

Po nevykonanom opakovaní vyšetrovacích úkonov v danej tr. veci, ktoré navyše trvalo neprímerane dlho, bola opätovne podaná na moju osobu obžaloba a následne vydaný OS ZA Trestný rozkaz. Voči tr. rozkazu som podal odpor. Môj tr. spis bol viackrát presúvaný na viacerých sudcov, čím bolo porušené moje právo, aby zákonný sudca, ktorému bola vec pridelená, túto objektívne a nezaujato posúdil a rozhodol.

Nálezom ÚS SR III. ÚS 224/2013 zo dňa 18. 03. 2014 bolo vyslovené porušenie práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov. ...

Vzhľadom k tomu, že počas celého prípravného konania mi vyšetrovateľ a rovnako tak prokurátor nezachoval právo na obhajobu pre porušenie § 213 ods. 1 Tr. poriadku, samosudca [REDAKOVANÉ] a neskôr predseda senátu [REDAKOVANÉ] vyhlásil celé prípravné konanie za nezákonné a všetky vyprodukované dôkazy za neprípustné pre účely tr. konania.

Súd napriek tomu vykonal dokazovanie nanovo bez toho, aby bola vec v prípravnom konaní nanovo vyšetrovaná. Súd nemal žiaden zákonný podklad, z ktorého by mohol v rámci dokazovania na súde vychádzať, a to práve pre anulovanie celého prípravného konania.

Z judikatúry Ústavného súdu sa skúma otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené ústavné právo na spravodlivé súdne a predsúdne konanie, pričom sa vždy skúma konkrétna okolnosť každého jednotlivého prípadu podľa 3 základných kritérií:

1. Zložitosť veci
2. Správanie účastníkov konania
3. Postup súdu

V mojom prípade sa nejedná o zložitú vec, pričom povinnosťou súdu i sudcu je, aby vec bola pridelená prejednávajúcemu sudcovi, ktorý je povinný organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby zaručil obvinenému právo na spravodlivý súdny proces.

Aj napriek tomu sa súd vydal postupom nezákonnej konvalidácie, keď na podklade nezákonnosti prípravného konania založil neskôr zákonný súdny proces a následné rozhodnutie vo veci.

Rozsudkom OS ZA zo dňa 27. 09. 2013, sp. zn. 1 T/61/2008 v spojení s uznesením KS ZA zo dňa 09. 07. 2014, sp. zn. 2To/52/2014 som bol uznaný za vinného zo spáchania tr. činu podvodu podľa § 250 ods. 1 Tr. zákona, bez ďalšieho potrestania.

Proti obom rozhodnutiam okresného a krajského súdu Žilina som podal dovolanie.

*Najvyšší súd SR ako súd dovolací moje dovolanie dňa 24. 06. 2015 odmietol. Rozhodnutie NS SR mi bolo doručené dňa 18. 09. 2015, kedy som sa o odmietnutí môjho odvolania dozvedel po prvý raz.*

*Najvyšší súd konal dovolacie konanie nezákonným spôsobom, keď odignoroval vlastnú ustálenú judikatúru, ktorá zakladá obvinenému právo na spravodlivý predsúdny a súdny proces. (Dôkaz: Rozsudok NS SR 2 Tdo/37/2011 zo dňa 25. 10. 2011, uznesenie NS SR 3 Toš/7/2008 zo dňa 29. 06. 2009, rozsudok NS SR 2 Td/28/2012 zo dňa 26. 06. 2012, rozsudok NS SR 6 Tdo/16/2008 zo dňa 08. 10. 2008) preto zákonnosť súdneho rozhodnutia nemôže byť založená na nezákonnosti predsúdneho konania.*

*Dovolací súd mal podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. poriadku rozsudok OS ZA 1 T/61/2008 v celom rozsahu zrušiť. ...*

*Žiadam preto, aby Ústavný súd SR rozhodol, že OS Žilina v konaní pod sp. zn. 1 T/61/2008 svojim rozsudkom v spojení s uznesením KS Žilina pod sp. zn. 2To/52/2014 zo dňa 09. 07. 2014 v nadväznosti na uznesenie NS SR pod sp. zn. 1 Tdo/14/2015 porušil moje právo na spravodlivý súdny a predsúdny proces zaručené v článku 17 ods. 2 Ústavy SR v nadväznosti na článok 50 ods. 3 Ústavy SR a zároveň žiadam, aby ÚS SR v zmysle čl. 127 ods. 2 po konštatovaní, že došlo k porušeniu môjho práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 48 ods. 1, 2 prikázal zrušiť napadnuté rozhodnutia súdov a vec opätovne prerokovať – prejednať a rozhodnúť.*

*Taktiež požadujem, aby Ústavný súd SR svoje fakultatívne oprávnenie dané v článku 127 ods. 3 Ústavy SR a priznal mne sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10.000 €. Tohto nároku sa domáham z dôvodu nemajetkovej ujmy, ako finančného zadosťučinenia z dôvodu, že bola vážne znevážená moja osoba za podvodníka za konanie, ktoré nikdy nemohlo a nemôže na podklade obžalobnej vety nadobudnúť trestnoprávny rozmer. Činnosť v zmysle § 4 , 5 Tr. poriadku ako aj podľa § 80a na podklade § 71 ods. 1 písm. a) a písm. c) Tr. poriadku je plne legálnou a v mojom prípade plne legitímnou činnosťou, ktorú som riadne vykonával. Moje nezákonné odsúdenie ma veľmi znevážilo pred širokou členskou základňou [REDAKOVANÉ], v ktorej som vystupoval v postavení predsedu združenia. Táto ujma, ktorá mi bola spôsobená rezonuje o to viac, že som bol znevážený v celom justičnom priestore, v ktorom som sa od roku 2003 pohyboval ako procesná strana. “*

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd takto rozhodol:

*„Ústavný súd prijíma na ďalšie konanie sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ] pre porušenie základného práva na spravodlivý súdny proces zaručené v článku 17 ods. 2, v článku 48 ods. 1, ods. 2 Ústavy SR.*

*Po začatí konania navrhujem, aby senát Ústavného súdu SR po zistení stavu vecí vydal nálezh v tomto znení:*

*1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie vecí spravodlivým súdnym procesom podľa článku 48 ods. 1, ods. 2 Ústavy SR v súbehu s článkom 17 ods. 2 Ústavy SR postupom a rozhodnutím Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/61/2008 porušené bolo.*

*2. Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 27. 09. 2013, sp. zn. 1T 61/2008 v spojení s uznesením Krajského súdu Žilina zo dňa 09. 07. 2014, sp. zn. 2 To/52/2014 sa zrušuje a prikazuje sa Okresnému súdu Žilina, aby tr. vec opätovne prejednal a rozhodol.*

*3. [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 10.000 €, ktoré je povinný Okresný súd Žilina vyplatiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto uznesenia.*

*4. Okresnému súdu Žilina ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia [REDAKOVANÉ] na účet ustanoveného advokáta podľa dodatočne vykázaných úkonov týmto advokátom. “*

Sťažovateľ taktiež požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom z dôvodu svojich nepriaznivých finančných pomerov.

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ vo svojej neperfektnej sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy rozsudkom okresného súdu z 27. septembra 2013, uznesením krajského súdu z 9. júla 2014, ako aj uznesením najvyššieho súdu z 24. júna 2015. Sťažovateľova argumentácia spočívala v tvrdení, podľa ktorého súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci rozhodli nesprávne a nezákonne, pretože svoje rozhodnutia založili na nezákonne vykonaných dôkazoch z prípravného konania, keďže mu ako obvinenému nebolo umožnené v rámci prípravného konania zúčastniť sa výsluchu svedkov.

### **K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu z 27. septembra 2013 a uznesením krajského súdu z 9. júla 2014**

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť.

Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Podstatou námietok sťažovateľa je porušenie jeho práva na obhajobu, v záujme ochrany ktorého mal možnosť podľa § 311 a nasl. Trestného poriadku podať odvolanie proti rozsudku okresného súdu z 27. septembra 2013, v ktorom mohol namietat' aj chyby konania predchádzajúceho vydaniu tohto rozsudku a podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku túto možnosť aj využil, avšak rozhodnutie o tomto opravnom prostriedku patrí do právomoci príslušného krajského súdu. Obdobne v záujme ochrany svojho práva na obhajobu mal sťažovateľ možnosť predložiť uvedenú argumentáciu v konaní o dovolaní proti uzneseniu krajského súdu z 9. júla 2014 a taktiež túto možnosť využil, avšak rozhodnutie o uvedenom mimoriadnom opravnom prostriedku patrí do právomoci najvyššieho súdu. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade a právomoci najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní vylučuje právomoc ústavného súdu na ďalšie prejednanie a rozhodnutie v tejto veci.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

### **K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu z 24. júna 2015**

Sťažovateľ vo svojej neperfektnej sťažnosti špecifikoval dva petity, pričom v jednom z nich namietal i porušenie ním označených práv uznesením najvyššieho súdu z 24. júna 2015. Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením označených práv uznesením najvyššieho súdu z 24. júna 2015 preskúmal obsah odôvodnenia tohto uznesenia, v ktorom

najvyšší súd rozhodujúci o dovolaní sťažovateľa vo vzťahu k jeho argumentácii predloženej v sťažnosti uviedol:

*«K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.*

*Zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale aj v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby podliehajúce všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.*

*Zásada „právo na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného :*

- právo obhajovať sa osobne, alebo*
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo*
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.*

*Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to*

znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zásadným spôsobom, ktorá skutočnosť už sama osebe znamená nenaplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu uviedol v písomných dôvodoch dovolania obvinený.

Svedkovia [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] boli v prípravnom konaní vypočutí v období júl -september 2006, t. j. pred vznesením obvinenia [REDAKOVANÉ], ktorému bolo vznesené obvinenie až dňa 4. decembra 2006. Obvinený sa k výpovediam nemohol vyjadriť, avšak na tieto výsluchy súdy nižšieho stupňa neprihliadali. Následne boli v prípravnom konaní vypočutí iba svedkovia [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. V spise sa nenachádza vyrozumienie obvineného o uskutočnení úkonov, čím by bolo možné uvažovať o porušení jeho práva na obhajobu. Porušenie práva však nedosahuje intenzitu porušenia práva zásadným spôsobom, pretože súdy ani na tieto výpovede neprihliadali. Svedkovia zároveň boli vypočutí i na hlavnom pojednávaní pred súdom, a to za prítomnosti obvineného a jeho obhajcu, resp. obhajkyne. Obvinený v rámci kontradiktórneho procesu využil svoje právo a kládol svedkom otázky, na ktoré títo odpovedali.

Skutočnosť, že súdy nižšieho stupňa nevykonali dôkazy podľa návrhu obvineného, sama osebe bez ďalšieho neznamena porušenie práva obvineného na obhajobu, hlavne v situácii, keď súdy považovali skutkový stav za dostatočne preukázaný. Je plne v kompetencii súdu, aby sám rozhodol v okolnostiach prípadu, ktoré dôkazy na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, vykoná, bez ohľadu na to, ktorá zo strán konania ich navrhla.

Súd prvého stupňa pochybil, keď konal so svedkyňou [REDAKOVANÉ] ako s poškodenou napriek tomu, že skutková veta neobsahuje konanie obvineného aj vo vzťahu k nej. Nesprávnosť postupu okresného súdu odstránil odvolací súd, ktorý na verejnom zasadnutí vyslovil, že [REDAKOVANÉ] do konania nepripúšťa. Uplatňovanie práv svedkyňou

██████████ ako osoby poškodenej nemalo vplyv na postavenie a odsúdenie obvineného. Vo vzťahu k obvinenému vypovedala ako svedok, nie poškodená.

Je pravda, že prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina podal obžalobu bez odôvodnenia obžalobného návrhu a pre trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006 napriek tomu, že skutok sa stal v roku 2005, t. j. za účinnosti starého Trestného zákona a vyšetrovateľ policajného zboru podal návrh na podanie obžaloby pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona. Nejde však o porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Aplikácia nového Trestného zákona nebola pre obvineného priaznivejšia (trestná sadzba je u oboch zákonov rovnaká), preto aj okresný súd uznal obvineného za vinného podľa ustanovení starého Trestného zákona. Súd pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne uviedol dôvody, pre ktoré sa konanie viedlo pre trestný čin podvodu podľa nového Trestného zákona a obvinený bol nakoniec uznaný za vinného podľa starého Trestného zákona.

Pokiaľ ide o namietaný skutok, totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná totožnosť konania páchatela alebo následku jeho protiprávnej činnosti aspoň čiastočne, pričom na ňu nemajú vplyv ani zmeny v jednotlivých okolnostiach, ktoré skutok individualizujú, napríklad čas, miesto, spôsob jeho vykonania. Skutok je teda možné počas konania upravovať, a to v závislosti od vykonaných dôkazov a získaných poznatkov o relevantných skutočnostiach, nemôže sa však meniť jeho podstata daná účasťou obvineného na určitej udalosti, z ktorej vzišiel škodlivý následok. Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania upravil skutok, pričom konanie obvineného, ktorým podviedol poškodenú ██████████, zostalo zachované.

Dovolací súd k tejto časti dovolania uzatvára, že postupom súdu prvého stupňa nedošlo k porušeniu práva na obhajobu u obvineného ██████████ zásadným spôsobom, a preto dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nie je naplnený.»

Sťažovateľ vo svojej argumentácii namietal nezákonnosť výsluchov svedkov vykonaných v rámci prípravného konania, na výpovediach ktorých boli podľa neho založené rozhodnutia súdov zúčastnených na rozhodovaní v jeho veci. Najvyšší súd v uznesení z 24. júna 2015 podľa zistenia ústavného súdu uvedenú argumentáciu vyhodnotil a konštatoval, že na sťažovateľom označené výsluchy svedkov vykonané v prípravnom

konaní bez jeho prítomnosti, ako aj bez prítomnosti jeho obhajcu súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci neprihliadali, t. j. v predmetnom konaní neboli výpovede týchto svedkov zúčastnenými súdmi vyhodnotené ako právne významné dôkazy ovplyvňujúce ich rozhodnutie o vine a treste, čo znamená, že aj nedodržanie zásady kontradiktórnosti konania pri ich realizácii v prípravnom konaní nemohlo zásadným spôsobom zasiahnuť do sťažovateľovho práva na obhajobu, keďže išlo o dôkazy neúčinné.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd sa v rámci odôvodnenia svojho uznesenia z 24. júna 2015 taktiež zaoberal argumentáciou predloženou sťažovateľom v konaní o dovolaní, ako aj v konaní o sťažnosti pred ústavným súdom a uviedol logické a právne podložené úvahy, ktorými sa pri jej hodnotení spravoval, ako aj dôvody, prečo predložené argumenty nepovažoval za relevantné. Samotná nespokojnosť sťažovateľa so závermi najvyššieho súdu uvedenými v jeho uznesení z 24. júna 2015 nesvedčí o jeho arbitrárnosti, resp. o arbitrárnosti záverov v ňom vyslovených a nemôže byť bez ďalšieho ani dôvodom na vyslovenie porušenia ním označených práv.

S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. januára 2016